כל טומאה מה בגבור שריה רחמנא · דכתיב [במדבר ט] "איש כי יהיה טמא לנפש" יעשה פסח שני "איש" מדמה לפסח שני ואין גבור מדחין אבל זבין ומטרפין נדות ויולדות שטומאתו יולא עליו מגופו לא הותרה וטעל מדה כגדה: **מודינא היכא דאיכא שריה נאכילה** · דאמר"ג דקרבן לגבור קרב בטומאה **אין בטומאה** בטומאה כדאמרי' בכילד טלין (פסחים דף עז:) ובמנחה הקמלת מודינא דמהדרינן לעשות בטהרה שיהיו שרייה נאכלין: **ופס אין** (ה) **אנא היא** · שלא מלא מזומן לכך: **מאי נאו פרים ואילים** (ג) **דמג** · שהן קרבן לגבור וזמנו קטע ומנחת נסכים דומה טומאה וקתני **אומר ומביאין** אחרת אחריה אלמא **דחויה** היא בגבור: **פר דע"ז** · דגבור (ג) ועבודה היא ועבודה נסכים בשלא לך: **אילו של אהרן** · דיום הכפורים: **בכבש הבא עם העומר** · דכתיב (ויקרא כג) "ועשיתם ביום הביאכם את העומר" ג' (ד' אי"ה ה"ל) "מנחת כבשים" דקתני לאו במנחת נסכים קאמר דכליל היא אלא במנחת העומר עצמו הבאה עמו והיא נקמצת ושריה נאכלין: **במזיד לא פורלס** · ואע"פ שהלין מרלה קנסוהו רבנן שלא יהא בשר נאכל אבל בעלים מיהו נתכפרו דלא ניתו חולין לעזרה דהא מדאורייתא חזי ומיהו שמעינן מינה **דלאו היתר הוא**: **על מה הלין מרלה** · דכתיב "ונשא אהרן את עון הקדשים" שירלו לבעלים: **רצון** · הרי הוא בכלל 'מזיד' אלא גבי 'אונס' שייך למיתני **רצון**: **בין בגבור** · ומדבעי לין לרלויי שמע מינה **לא היתר הוא** ומה בין יחיד לגבור **שהיתיר** לין אמאת טומאת הגוף נדחה אלא שאין הלין מרלה על טומאת הגוף ושל גבור נדחית טומאת הגוף אלא על ידי לין מיהו שמעינן מינה מדבעי טומאת בשר וטולין (ה) בגבור לין (מרלה) לרלויי שמע מינה טומאת הגוף שנדחית אלא בקושי נדחית וכל כמה דמלינן לאהדורי לטהרה מהדרינן: **כי קתני הלין מרלה מדיחיד קתני** · ולגבור לאכשרה קתני שאף של גבור כשר ולא על ידי לין אלא היתר הוא אלא: **ומי נעים אימא לגבור** · נמי קאי ובהנך קרבנות דלא קבע להו זמן שלא נדחית טומאה אלא קאמר דלין מרלה עליהן: ה"ג אם עון פיגול הרי כבר נאמר לא ירלה ואם עון עותר הרי כבר נאמר לא יחשב והכי פירושו איזה עון יאמרע בקרבן שיהא הלין מרלה עליו שיהא כשר אם עון מחשבת חוץ למקומו הקרויה פיגול דלאמרינן בזבחים (דף כח:) "שלישי" זה חוץ למקומו הרי כבר נאמר בקדושים תהיו "פיגול הוא לא ירלה" ותוקימנא בחוץ למקומו במסכת זבחים ואם עון מחשבת עותר שחישב בשחיטה על מנת לאוכלו חוץ לזמנו הרי כבר נאמר "המקריב אותו לא יחשב" ותוקימנן במחשבת חוץ לזמנו: הא

מנחות עב.

ס"א אם יש שם אחרתאום' לו הביא [לתמנס כהום' דמנחות ס"ג ליתא כמו שהיא בספרים [תוספת' מנחות פג:]

פסחים עז: יבמות ל: גיטין מד. זבחים מה. מנחות כה.

זבחים כג. [פסחים עז: מנחות כה.]

פרים פר דע"ז · פי' דעולה הוא וטעון מנחת נסכים דאע"ג דגבור הוא מהדרינן והא דאמר לו הוי פקח ושתוק ומביא אותה בטומאה אלא משום דטומאה דחויה בגבור דהא לא דחי שבת כיון דלא קביעא ליה זמן וטומאה נמי לא דחי כדאמר לקמן פרק הוציאו לו (דף כ:) כל שאין זמנו קבוע אינו דוחה לא את השבת ולא את הטומאה אע"פ שהוא קרבן גבור והא דמביאה בטומאה הייט משו' דרלוי לין ודווקא טומאת קרבן דמרלה לין אבל טומאת הגוף דכהנים לא אידחו לגבייהו כלל דלגמרי חשיב קרבן יחיד:

כיון דיחיד הוא מהדרינן · הכא ודאי חשוב קרבן גבור לדחות שבת ולדחות הטומאה אפילו טומאה דגברי מיהו לא הותרה בו טומאה אלא דחויה היא כיון דיחיד קא מייתי ליה והימה לי והא כולהו מקרבי נפקי פרק כילד טולין (פסחים דף עז:) וידבר משה את מועדי ה' הכתוב קבע מועד אחד לכולן מאי שנא דיש מהן שהותרה בהן טומאה ויש מהם דחויה וי"ל דאמר דטומאה היתר היא בכולהו הותר טומאה מדאורייתא דלא אתא דהוה דהוי קרבן יחיד דליהדרי לטהורין ומ"ד טומאה דחויה היא סברא ליה דבכולהו דחויה היא מדאורייתא:

דם שנטמא וזרקו במזיד לא הורלה · הימה לי מאי פריך הא לא הורלה דקאמר הייט להתיר בשר בתחילה והא מודו כולי עלמא דלתחילה לא אמרינן היתר היא בגבור ועוד לכאורה משמע דלא פריך אלא למ"ד היתר היא בגבור ואמאי אפי' למאן דאמר דחויה ליפרוך כמו למאן דאמר היתר היא דע"כ לא פליגי אלא אהדורי לטהורין קודם הקרבת הקרבן אבל אם כבר קרב הקרבן בהא לא פליגי וי"ל דפריך שפיר למאן דאמר היתר היא דהכי לתחילה ליה היתר היא דמיקל כולי האי דאית ליה טומאה דגברי ודטולין היתר היא אבל למאן דאמר טומאה דחויה ניחא דכיון דמחמיר כולי האי בטומאת טולין ובגברא קודם הקרבה סברא הוא שיש להחמיר בבשר אע"פ שהוא טהור ואפי' לאחר הקרבה:

שנטמא בין בשוגג בין במזיד כו' · הא דלעיל קאמר במזיד לא הורלה והכא קאמר דמרלה אף על המזיד בפרק הקומץ רבה (מנחות דף כה:) מקשה לה הש"ס ואיכא למאן דמשני טומאתו בשוגג אין במזיד לא זריקתו בין בשוגג בין במזיד ואיכא למאן דאמר איכא ותימה דבפ' האשה רבה (יבמות דף ל:) מקשה מהיא דדם שנטמא וזרקו במזיד לא הורלה למ"ד אין כ"ד מתנין לעקור דבר מן התורה והא הכא דמדאורייתא אלרויי מרלה כדתניא

מנחות דף כה.

תוספות ישנים

פר דע"ז. ואע"ג דאמרינן בפרק הוציאו לו (דף נ.) דדחויית טומאה תלוי' בקביעות זמן ולא בגבור ויחיד מ"מ כשאין אחרת אלא היא אומרים לו הוי פקח ושתוק מפני שהלין מרלה ונאלו על אהרן דבכמיך אע"ג שקביע לו זמן מ"מ אהדורי מהדרינן לטהרה דבל יחיד היא:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ואם כו' אין שם אלא: (ב) שם ד"ה מאי וכו' ואילים וכבשים דתמ: (ג) שם ד"ה פר וכו' דעולה היא: (ד) שם ד"ה בכבש כו' אלא העומר כבש וגו' והאי מנחת: (ה) שם ד"ה בין בגבור וכו' טומאת בשר וטולין. נ"ב פי' בין אבילים כגון בשר בין אינוסים העולין ונקטרין על האישים הלין מרלה על האישים עיין ס' כילד טולין דף ע"ז ע"ב:

גליון הש"ס

גמ' מודינא היכא דאיכא שריה עיין מנחות עז ע"א תוס' ד"ה ר"י:

יג א מיי' פ"א מהלכות פסולי מוקדשים הלכה לד:

(ד) ס מנחות דף עב: ס"ב ס"ג ס"ד ס"ה ס"ו ס"ז ס"ח ס"ט ס"י ס"יא ס"יב ס"יג ס"יד ס"טו ס"טז ס"יז ס"יח ס"יט ס"כ ס"כא ס"כב ס"כג ס"כד ס"כה ס"כו ס"כז ס"כח ס"כט ס"ל ס"לא ס"לב ס"לג ס"לד ס"לה ס"לו ס"לז ס"לח ס"לט ס"מ ס"מא ס"מב ס"מג ס"מד ס"מה ס"מו ס"מז ס"מח ס"מט ס"נ ס"נא ס"נב ס"נג ס"נד ס"נה ס"נו ס"נז ס"נח ס"נט ס"ס ס"סא ס"סב ס"סג ס"סד ס"סה ס"סו ס"סז ס"סח ס"סט ס"ע ס"עא ס"עב ס"עג ס"עד ס"עה ס"עו ס"עז ס"עח ס"עט ס"פ ס"פא ס"פב ס"פג ס"פד ס"פה ס"פו ס"פז ס"פח ס"פט ס"צ ס"צא ס"צב ס"צג ס"צד ס"צה ס"צו ס"צז ס"צח ס"צט ס"ק ס"קא ס"קב ס"קג ס"קד ס"קה ס"קו ס"קז ס"קח ס"קט ס"ר ס"רא ס"רב ס"רג ס"רד ס"רה ס"רו ס"רז ס"רח ס"רט ס"ש ס"שא ס"שב ס"שג ס"שד ס"שה ס"שו ס"שז ס"שח ס"שט ס"ת ס"תא ס"תב ס"תג ס"תד ס"תה ס"תו ס"תז ס"תח ס"תט ס"תי ס"תיא ס"תיב ס"תיג ס"תיד ס"תיה ס"תיו ס"תיז ס"תיח ס"תי